

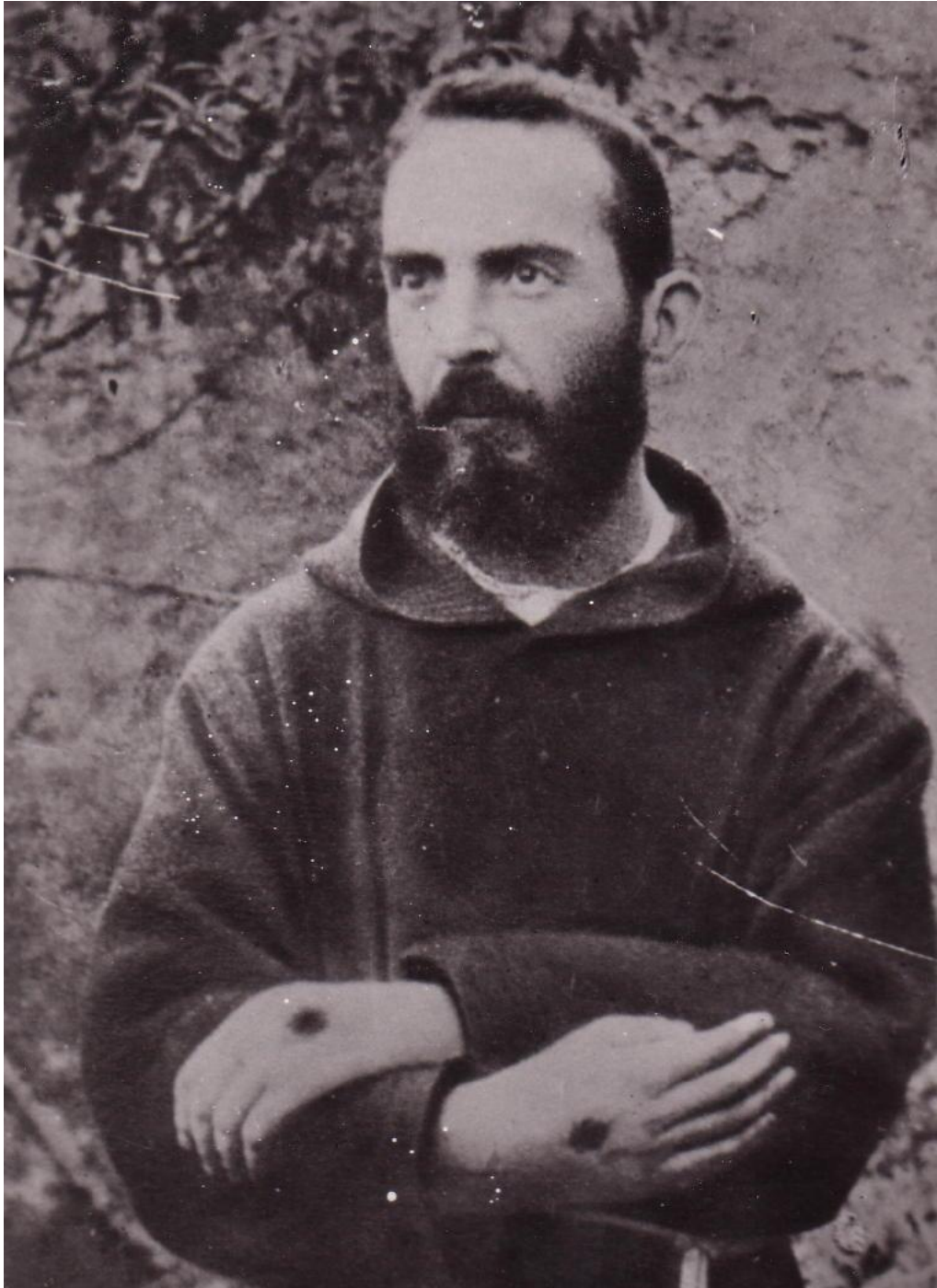
HOOFDSTUK III: JAREN VAN BEPROEVING (1919-1934)

De stigmata onderzocht

Zoals dat meestal gaat was de pers er eerder bij dan de gezaghebbende instanties. Op 9 mei 1919 verscheen een anoniem artikel in de *Giornale d'Italia*: 'De wonderen van een Capucijn uit San Giovanni Rotondo'. Deze publicatie dwong de oversten in te grijpen en een medisch onderzoek van de wonden te vragen. Gaat het om een 'wonder' of is er een andere verklaring te vinden? Dokter Luigi Romanelli, een legerkameraad van de Paters Benedetto en Agostino, werd gevraagd voor dit onderzoek. In gehoorzaamheid aan zijn oversten liet Pater Pio op 15 en 16 mei de wondetekenen onderzoeken. Romanelli beschreef de ronde stigmata in handen en voeten, iets verschillend in grote, dwars door de hand en voet heen en extreem pijnlijk. In de linker zijde een snede van ongeveer 7 centimeter. Twee maanden later kwam een andere autoriteit, de pathologieprofessor van de universiteit te Rome, Amico Bignami, een felle atheïst. De eigenschappen van de wonden verrasten hem, maar hij vermoedde bedrog omdat Pater Pio soms jodium gebruikte. Bignami maakte de volgende afweging: A:de wonden zijn door Pater Pio zelf toegebracht; B:de wonden zijn door ziekte veroorzaakt; C:ze zijn deels zelf toegebracht, deels gevolg van een ziekte. Maar zijn verdere onderzoeken lieten de oplossing van een ziekte niet toe. Mogelijkheden B en C vervielen, zodat, volgens de arts, alleen A overbleef. Hij gaf instructies om de handwonden goed te verbinden en te verzegelen en zo 8 dagen dicht te laten. Hij verwachtte dat het hiermee wel over zou zijn. Integendeel, de wonden bloedden des te heviger toen zegel en verband verwijderd werden. Vanaf dat moment stopte Pater Pio er mee zijn wonden schoon te houden met jodium.

In oktober kwam de chirurg Georgio Festa. Het eerste wat hij deed was Pater Pio observeren in zijn normale dagelijkse leven. Daarmee was het voor Festa duidelijk, dat deze Capucijn psychisch normaal was. Pas daarna onderzocht hij de wonden. In juli 1920 zou Festa samen met Romanelli, de eerste arts, ze nogmaals bekijken. En in 1925 toen Pater Pio geopereerd moest worden kreeg hij nog een kans. Het viel hem op, dat de andere wonden in Pater Pio's lichaam wel normaal genazen, maar de stigmata nu al zes jaar hetzelfde waren: open wonden, die zich als het ware voortdurend vernieuwden. In de jaren vijftig werd Pater Pio met moderne technieken onderzocht. Zijn bloedsomloop bleek normaal en X-Ray-foto's bevestigden dat de wonden inderdaad door handen en voeten heen gingen. Naast deze onderzoeken hebben medebroeders die hem verzorgden de wonden gezien. En ontelbaren zagen de handstigmata tijdens de Mis, wanneer

Pater Pio geen handschoenen droeg. Zoals het ontstaan van de stigmata in 1919 medisch onverklaarbaar was, zo verdwenen ze in 1968 ook weer op een buitengewone manier. Enkele maanden voor zijn dood, die niemand nog verwachtte, werden de wonden langzaam kleiner en vlak voor zijn overlijden waren ze praktisch volkomen verdwenen. Zelfs geen litteken bleef achter'. Het zijn wondetekenen geweest die Pater Pio's zending vijftig jaar lang vergezelden.

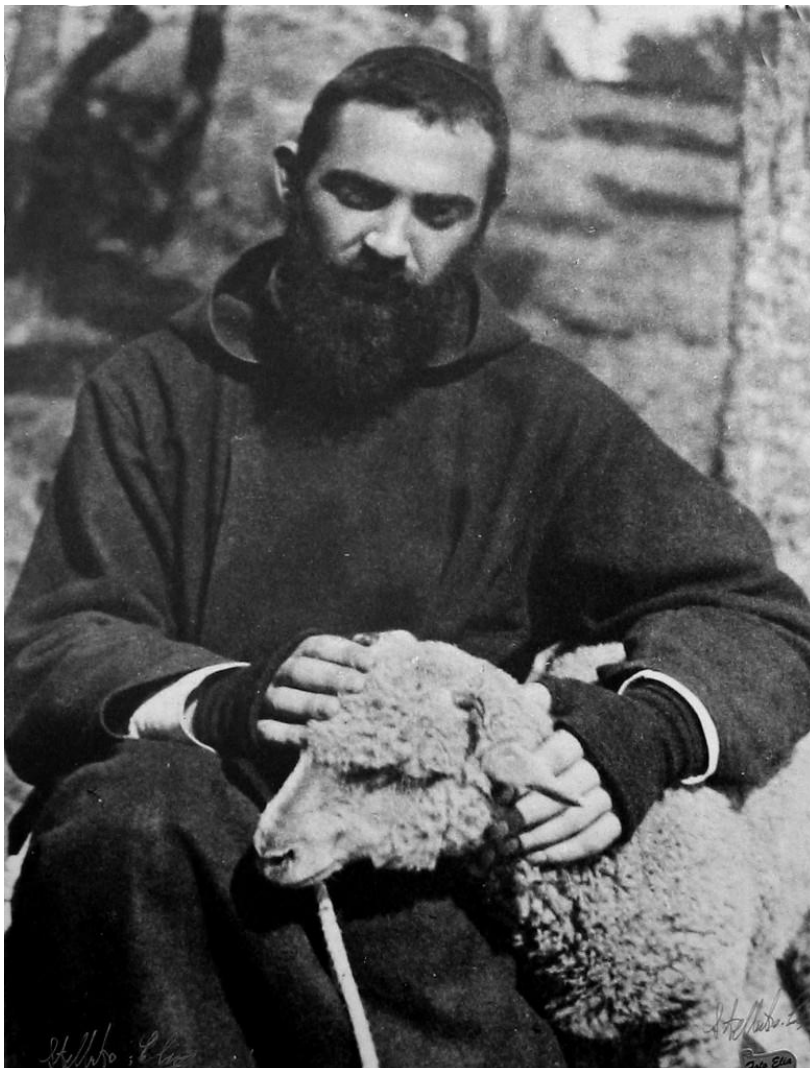
De artsen die Pater Pio onderzochten waagden zich nauwelijks aan verklaringshypothesen. Alleen Bignami hield het op een psychische neurose, die zich uitte in het lichaam. Een begrijpelijke reactie. Want Pater Pio verwondde zichzelf niet, droeg toch op vijf plaatsen jaren achtereenvolgende wonden, dus, zo meende Bignami en met hem zeer vele rationalisten, komt het 'van binnen uit'. Een pater is immers enorm bezig met het lijden van Christus en identificeert zich daar mee. Uit deze obsessie komen de wonden voort...ⁱⁱ Maar deze psychische hypothesen zijn niet houdbaar. Geen arts heeft een afwijkend gedrag bij Pater Pio geconstateerd. En de realistische medische wetenschap weet dat de impact van de ziel op het lichaam nooit zo sterk en gericht is, dat die vijftig jaar lang pijnlijke wonden open kan houden. Alleen in de droomwereld van esoterie drijft men deze wisselwerking van ziel en lichaam tot in het onbewezen absurde door! Pater Pio had niets fakir- of yogi-achtigs over zich. De stigmata bezorgden hem een enorme pijn. Hij liep moeizaam en kon niemand normaal een stevige handdruk geven. Bovendien ging er aan de stigmata een lange geestelijke weg vooraf, die in de verste verte niet lijkt op een mentale training, maar een geloofsweg was naar de vereniging met Jezus.

De Katholieke Kerk heeft een lange traditie van gestigmatiseerden. Sint Franciscus ontving als eerste de wondtekenen. Bij hem waren ze een bezegeling van zijn volkomen navolging van Jezus, in Zijn armoede tot op het Kruis en in de Eucharistie. Sinds hem is de wereld nooit zonder een gestigmatiseerde geweest. De meest bekenden zijn Catharina van Siëna, Maria Magdalena de Pazzi en Gemma Galgani. Tegelijk met Pater Pio leefden Thérèse Neumann, Marthe Robin en Adrienne von Speyrⁱⁱⁱ. Al deze gestigmatiseerden laten zien, dat Christus de uit liefde Gekruisigde is, Die in de Kruis-Sacramenten, vooral Doopsel, Eucharistie en Biecht, nu nog te ontmoeten is. Stigmata zijn de confronterende wonden om mensen wakker te schudden om met een berouwvol hart naar de Heer terug te keren.

Uit ervaring weet de Kerk dat er ook valse stigmata kunnen zijn, of dat mensen er verkeerd mee kunnen omgaan. De Kerk heeft nog nooit iemand heilig verklaard, *omdat* die stigmata droeg! Heiligheid is een levenshouding van het bereidwillig volgen van Gods Wil in Zijn Kerk, met geloof, hoop en liefde. Waar dit niet gebeurt, kan men een vraagteken zetten bij verschijnselen die lijken op stigmata. Pater Pio laat duidelijk zien, dat deze tekenen in dienst stonden van zijn zending, en geenszins de zending zelf waren! Ze waren om het wat oneerbiedig te zeggen, een 'door God geschonken hulpmiddel' om harten te openen voor wat hij echt aanbood: een bekeringsweg terug naar een leven met Christus in de Katholieke Kerk. Wie de stigmata van hem serieus neemt, zal ook deze oproep van Pater Pio serieus moeten nemen.

Een eerste vlag van populariteit

De toeloop van mensen kwam in eerste instantie op gang door het buitengewone van de stigmata, maar men keerde naar huis terug als mensen die bewuster hun geloof wilden beleven. Binnen enkele maanden was het al zover dat het kleine klooster overspoeld was met pelgrims. Ze sliepen in de open velden, want sommigen moesten wel twee weken wachten voor ze Pater Pio konden ontmoeten en bij hem mochten biechten. *"Er komen hier ontelbaar veel mensen van alle standen en van beiderlei kunnen, alleen met het doel om te biechten."*^{iv} *"Negentien uur ben ik al aan het werk, zonder onderbreking."*^v Elke dag was het een gedrang van jewelste, wat ook zakkenrollers goed uit kwam. Zelfs het brevier van Pater Pio werd weggenomen, waarschijnlijk niet door een gewone, maar door een 'vrome' dief^{vi}. Voor de pater was deze toeloop uitputtend. Hij had weet van de waarde en de prijs van één ziel en kon daarom niet stoppen. Hij werd de *"Cyreneër, die het kruis van velen draagt"*^{vii}.

In de biechtstoel ontving hij de gave om in de harten van mensen te kijken. Dit was bij hem geen helderziendheid of het resultaat van mensenkennis of invoelingsvermogen. Wat de heilige Geest hem ingaf nam hij aan als een aanwijzing voor deze biechteling. Het is een biechtcharisma dat vóór hem o.a. de pastoor van Ars kende en een Leopold Mandic, eveneens een Italiaanse Capucijn. Tegelijkertijd was zijn eigen situatie voor hemzelf ondoorzichtig. Doet hij genoeg? Is God niet vertoornd op hem? Zal hij het volhouden? "*Stel u een arme schipbreukeling voor, die zich vastklampt aan een stuk wrakhout, terwijl iedere golfslag en iedere windstoot hem dreigt te doen verdrinken. Of beter nog, vergelijk mijn huidige staat met een ongelukkige ter dood veroordeelde, die voortdurend zijn hart voelt kloppen, omdat hij ieder ogenblik naar de galg gesleept kan worden.*"^{viii} Deze ervaring houdt hem klein onder de sterke hand van God van Wie hij alles ontvangt. Pater Pio's apostolaat is nooit zijn eigen prestatie geweest, maar altijd genade van de heilige Geest.

"*Er zijn veel bekeringen*", meldt hij aan Pater Benedetto^{ix}. Atheïsten, aanhangers van de vrijmetselarij, mensen die geloven in reïncarnatie, wat Pater Pio als een "*ketterij*" beschouwde^x, verlaten hun dwalingen en worden christen. Christenen uit andere kerkgemeenschappen en Kerken worden Katholiek. Pater Pio erkende zeker de waarde van goede daden die niet-gelovigen verrichten en evenzo het geloof van niet-katholieken. Hiermee liep hij vooruit op het Tweede Vaticaans Concilie, dat alles wat "heilig en waar" is buiten de Kerk als zodanig wil erkennen^{xi}. Maar onomstotelijk stond voor hem vast, dat de volheid van Jezus' Evangelie -met de Sacramenten, de plaats van Maria, de Hiërarchie rond de Paus, de verscheidenheid aan Orden en spiritualiteiten e.d.- alleen in de Rooms Katholieke Kerk te vinden was. Aan een Orthodoxe vrouw, die bedroefd erkende dat ze niet Katholiek was, antwoordde hij: "*Wat let je?*" "Moet ik dan catechese volgen?" "*Ja, maar vooral beminnen, beminnen, beminnen.*"^{xii}

Een lang getuigenis uit deze periode kan als voorbeeld dienen van wat er in zovele levens gebeurde wanneer iemand Pater Pio ontmoette. Het gaat om prins Charles Klugist, een vluchteling uit Rusland. In Italië verdiepte hij zich in parapsychologie, oosterse religies en occulte-'wetenschappen'. Toch bleef hem dit te menselijk en de integriteit van zijn hart dwong hem verder te zoeken naar de waarheid en zo kwam hij bij Pater Pio. Hij moest lang in de hoek van de sacristie wachten, voordat hij aan de beurt was om te biechten. Het nobele gelaat van Pater Pio maakte een diepe indruk op hem. En de woorden van de pater na de belijdenis belandden recht in zijn hart; een heerlijke geur omgaf hem. Een korte ontmoeting met Pater Pio en Hij, die dé Weg, dé Waarheid en hét Leven is, was gevonden. Klugist werd Katholiek, en trad in bij de Orde der Triniteinen en stierf zelf in een geur van

heiligheid in 1948^{xiii}.

Naast bekeringen kwamen er ook wonderlijke genezingen, exorcismen en gebedsverhooringen voor. Pater Pio wees altijd door naar God. Niet hij deed dit alles, maar God verhoorde hun en zijn gebeden. *"Nu kan ik die genade die je vraagt niet verkrijgen, maar verlies de moed niet, binnenkort zul je wel zien."*^{xiv}

Rond Pater Pio ontstond een grote menigte vereerders, bij wie de gehechtheid aan de pater soms groter was dan hun christelijke houding. Deze 'fanclub' kreeg er lucht van dat men Pater Pio wilde overplaatsen, om redenen, die nog verhaald zullen worden. Met 5.000 man trokken ze door het dorp met fakkels in de hand. Ze verdachten de lokale pastoor van laster en wilde zijn kerk in brand steken. De politie greep in. Ze hielden dag en nacht de wacht rond het klooster, opdat niemand de gestigmatiseerde zou kunnen weghalen. Op een dag ging het gerucht dat er een Capucijn met de trein zou arriveren, die Pater Pio naar elders moest begeleiden. Juist op die dag kwam op het station een niets vermoedende pater aan, die Pater Pio om raad kwam vragen. Men zag in hem 'de ontvoerder' en de arme pater werd haast gelyocht. Hij vluchtte in een pastorie, maar met een losgerukte lantarenpaal beukten de mensen de deur in. Alleen door te schreeuwen: "Ja, ik houd van Pater Pio!", redde hij zijn leven. De volgende dag nam hij de eerste de beste trein terug naar huis.^{xv} De pro-Pater Pio groep schuwde dus geweld niet, al zocht men toch wegen voor overleg. De heftige reacties deden echter zijn zaak geen goed. Juist deze vereerders van Pater Pio gaven de indruk van een "maffia, die zich rond de heilige had gevormd", aldus Klugist die het had meegemaakt^{xvi}. Zij vochten weliswaar voor hem, maar in hun agressie vonden de tegenstanders van Pater Pio een welkome aanleiding om maatregelen te nemen.

Hooggeplaatste tegenstanders

Gestalten, die een speciale zending hebben, roepen altijd tegenreacties op. Dit gebeurde bij Christus Zelf en zal bij iedere volgeling in het klein of groot voorkomen. De reacties kunnen voortkomen uit voorzichtigheid en prudentie: 'Laten we eerst maar eens afwachten of alles goed blijft gaan en hoogmoed niet binnensluipt'. Maar het kan ook om jaloezie gaan of onrust. Oog in oog met een ziel komen, die het christelijk geloof consequent beleeft, maakt onze eigen halfslachtigheid wat pijnlijk. Dit laatste lijkt ook het geval te zijn geweest bij drie mannen, die zich als aartsvijanden van Pater Pio ontpopten.

De eerste is Gerardo Agostino Gemelli, franciscaan uit de tak der Observanten. Een man van kaliber, arts, psycholoog, theoloog, oprichter van de Katholieke Universiteit in Milaan, persoonlijke vriend van Kardinaal Ratti, de latere paus Pius XI. Op 18 april 1920 kwam hij in San Giovanni en drong erop aan Pater Pio te mogen onderzoeken. Hij had echter geen schriftelijke toestemming van het Generaalat van de Capucijnen. Deze was nodig om Pater Pio te beschermen en om hem wat onder controle te houden. Gemelli had een ontmoeting met Pater Pio, die maar enkele minuten duurde. De gestigmatiseerde weigerde hem kortaf zijn wonden te tonen, omdat de noodzakelijke toestemming ontbrak. Gemelli werd woedend en schreeuwde als in een spaghettiwestern: "Oké, Pater Pio, wij komen elkaar nog wel tegen."^{xvii} Sinds dit voorval, liet Gemelli geen gelegenheid voorbijgaan om Pater Pio zwart te maken. Hij publiceerde zijn wantrouwen tegen elke persoon die stigmata droeg ná Franciscus en maakte duidelijke toespelingen op Pater Pio. Later zou hij zelfs de leugen verspreiden, dat hij de wonden grondig onderzocht had. Hij zocht ook de Paus te beïnvloeden, maar Benedictus XV gaf hem geen gehoor, en steunde Pater Pio.

Ook was er de priester Don Giovanni Miscio. Hij liet de pers, de bisschoppen, de Algemeen Overste der Capucijnen en het Vaticaan weten, dat de paters in San Giovanni er een lucratieve handel op na hielden. Hoe hij hierbij kwam is onduidelijk. In 1925 schreef hij een smaadboek tegen de familie Forgione. Wanneer de broer van Pater Pio hem 5000 lire zou betalen, werd het niet gepubliceerd! De arme broer kon maar 4000 lire opbrengen. Gelukkig greep de politie in en vervolgde Miscio voor chantage. Pater Pio was dubbel geschokt. Allereerst door de aanval op zijn familie, en vervolgens omdat een priester gerechtelijk vervolgd moest worden.^{xviii}

Maar deze tegenstanders waren maar voormannen van de echte vijand Pasquale Gagliardi, bisschop van Manfredonia, waarbinnen San Giovanni viel. Een briljante geest, die op zijn 37ste jaar al aartsbisschop was. Er ligt een waas van slechtheid over deze man, die beticht werd van kunstroof, verkrachting en homoseksualiteit. De verwijdering van een geliefd Maria-beeld uit de kathedraal dreef de gelovigen de kerk binnen en zij sleepten hem, terwijl hij de Mis las, naar buiten om hem te vermoorden, tenzij het beeld teruggeplaatst werd. Hij ontkwam. Uiteindelijk werd hij door Rome gesuspendeerd omdat de administratie van het bisdom een chaos was geworden.

Maar voordat dit gebeurde had hij jaren de tijd om met zijn volle bisschoppelijk gezag Pater Pio dwars te zitten. De oorsprong van deze antipathie is moeilijk te achterhalen. Gagliardi was ooit enkele momenten

bij Pater Pio op zijn cel. Hij rook daar een heerlijke geur en dacht dat de pater zich met parfum besprenkelde. Dit meldde hij aan Rome. Maar dit voorval verklaart niet zijn nimmer aflatende aanvallen en aanhoudende weerstand. Misschien gaat het om de confrontatie tussen een heilige en een onheilige, tussen een integere zichzelf opofferende ziel en een immoreel zelfgenoegzame mens, een nederige Capucijn tegenover een gemene Monseigneur?

Begin januari overleed Paus Benedictus XV. Zijn opvolger was Pius XI en Gemelli, de eerste vijand, zag zijn kans schoon. Ook Mgr. Gagliardi stortte zijn beschuldigingen uit: Pater Pio is bezeten, hij gebruikt parfum en zelfs make-up(!), slaapt regelmatig in de gastenkamer met jonge meisjes. Zijn medebroeders zijn dieven en halen geld binnen met verzonden wonderverhalen. "Ik zweer dit alles op mijn borstkruis."^{xix} Misschien ging hij nog verder door Pater Pio te tekenen als een epilepticus met geslachtsziekten, die hij verspreidde onder zijn geestelijke dochters. Een normaal mens doorziet direct de overdrevenheid en ziekelijkheid van deze beschuldigingen. Maar de heilige Stoel werd door Gemelli en Gagliardi slim bespeeld en er werd ingegrepen.

Op 4 juni kwam de restrictie vanuit Rome. Pater Pio mocht geen Mis meer lezen op een vast uur, om de drukte rond het klooster te verminderen. Ook werd hem verboden zijn wonden te laten kussen en mensen vanuit het raam van zijn cel te zegenen. De meest harde maatregel was de scheiding tussen hem en Pater Benedetto. Ze mochten geen contact meer met elkaar

hebben en Benedetto werd overgeplaatst. Zij gehoorzaamden met pijn in het hart. Nooit zagen ze elkaar meer. Benedetto overleed in 1942 als een eenzame martelaar voor de zending van Pater Pio.

Een jaar later volgde een officiële verklaring: "De opperste en heilige Congregatie van het heilig Officie, ingesteld ter verdediging van de integriteit van het Geloof en de zeden, verklaart, na een onderzoek aangaande de feiten die worden toegeschreven aan Pater Pio, genaamd 'van Pietrelcina', van de Orde der Minderbroeders Capucijnen, verblijvend in het klooster te San Giovanni Rotondo van het bisdom Foggia, dat, na uitvoering onderzoek, de bovennatuurlijke oorsprong

van de feiten niet is vast te stellen, en zij spoort de gelovigen aan zich in hun gedrag aan te passen aan deze verklaring.

Rome, Paleis van het Heilig Officie, 31 mei 1923 - Luigi Castellano, Secretaris van de opperste en heilige Congregatie van het heilig Officie.^{xx}

Weer een jaar later werden de gelovigen, die zich weinig gelegen lieten liggen aan deze verklaring, nogmaals gewaarschuwd: "Door de verklaring van 31 mei van vorig jaar, gepubliceerd in de Acta Apostolica Sedis (Vol.XV, blz.356) heeft deze opperste en heilige Congregatie van het heilig Officie, ingesteld om het Geloof en zeden te bewaken, de gelovigen gewaarschuwd, na een uitvoerig onderzoek aangaande de feiten, die algemeen aan Pater Pio van Pietrelcina, van de Orde der Minderbroeders Capucijnen, die leeft in het klooster van San Giovanni Rotondo, van het Diocees Foggia, worden toegeschreven, dat het niet mogelijk is hun zogenaamde bovennatuurlijkheid vol te houden en ze spoort de gelovigen aan zich in hun handelswijze aan deze verklaring aan te passen. En nu zij nieuwe informatie heeft vergaard, uit vele en betrouwbare bronnen, ziet de opperste en heilige Congregatie het als haar plicht opnieuw de gelovigen aan te sporen, in nog krachtiger termen, zich volledig ervan te onthouden hem te bezoeken en contact met hem te zoeken, ook per brief, om redenen van devotie.

Rome, Paleis van het Heilig Officie, 24 juli 1924 - Luigi Castellano, Secretaris van de opperste en heilige Congregatie van het heilig Officie.^{xxi}

Het is vreemd dat in beide teksten de fout wordt gemaakt, dat San Giovanni onder het bisdom Foggia gerekend wordt. Durfde men Manfredonia niet te noemen, om Mgr.Gagliardi, die ongetwijfeld de genoemde 'bron' is, niet zwart te maken? Pater Pio begon gehoorzaam de Mis in een privékapel te lezen. Maar de menigte gehoorzaamde minder prompt! Ze bestormde het klooster en de overste zag geen andere uitweg, dan Pater Pio toch maar in de kerk toe te laten voor zijn Mis. Het volk stond achter hem, wat de tegenstanders nog meer aanvuurde in wat Pater Agostino de "satanische oorlog"^{xxii} tegen de gestigmatiseerde noemde.

"Mijn gevangenschap"

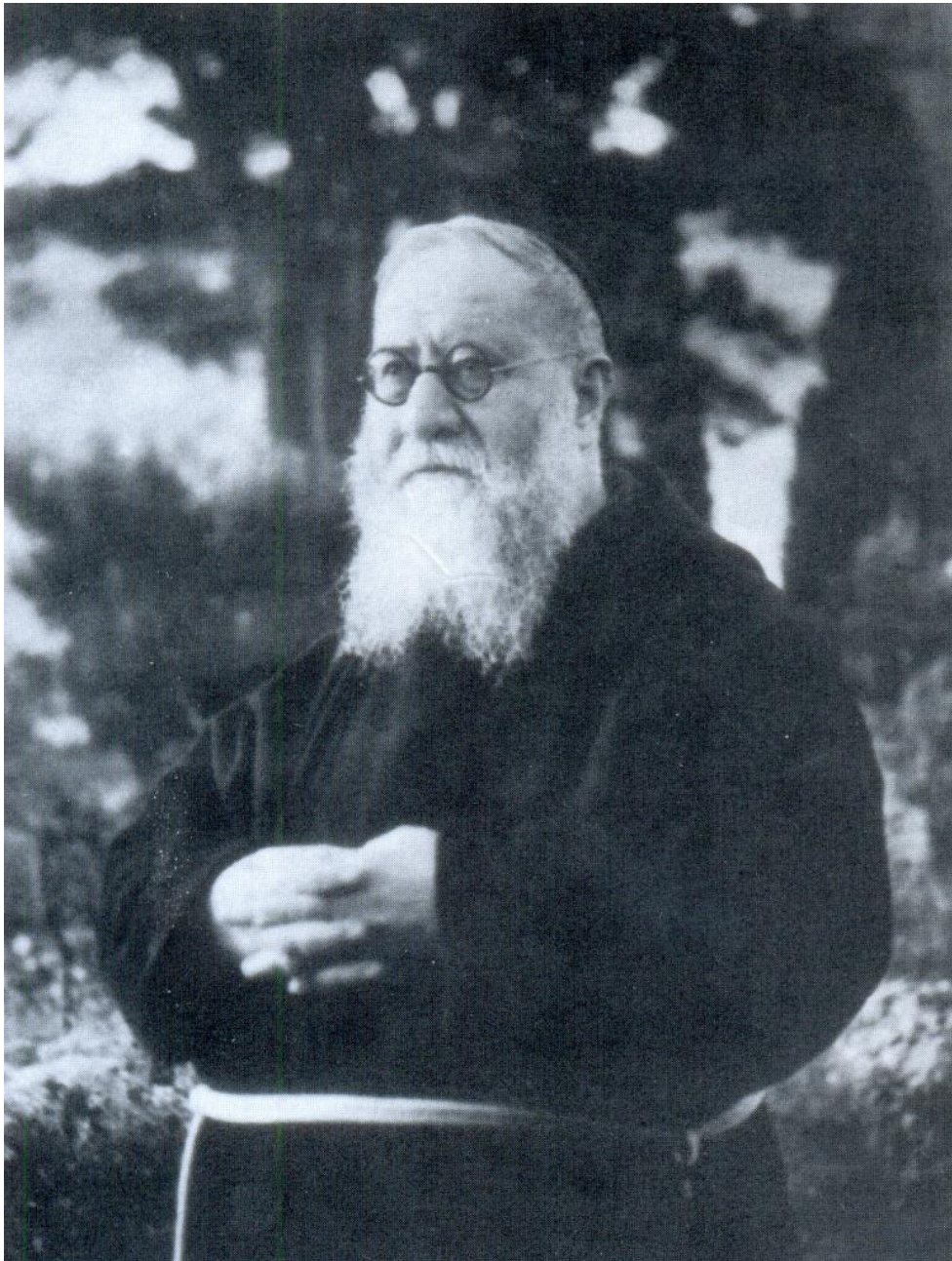
In de jaren die volgden op deze twee officiële Romeinse verklaringen wordt de strijd meer rond Pater Pio gevoerd, dan dat hij er zelf in betrokken werd. Het boek van Miscio tegen hem riep een boek voor hem in het leven van een zekere Brunatto. Dit was een impulsieve man, die eertijds voor geld en genot had geleefd, maar in een droom naar Pater Pio was gelokt. Hij biechte bij hem en betrok een hut bij het kerkhof van het klooster. Hij

verdiende de kost als leraar in San Giovanni. Onvermoeibaar verdedigde hij Pater Pio, maar ging daarin ook wel eens te ver. Hij wilde Rome chanteren, door een pamflet te publiceren met immoraliteiten van geestelijken. Pater Pio had de grootste moeite hem hiervan te weerhouden.

Ondertussen gaan de bekeringen en gebedsverhoringen door. Zelfs een medestander van Mgr. Gagliardi herziet zijn idee over Pater Pio, toen zijn dodelijke ziekte vertraagde na een gesprek met de Capucijn. Wat Pater Pio deze jaren zelf het meest trof was de dood van zijn moeder. Ze was al ziek, maar zag toch kans om naar San Giovanni te komen. Daar bracht Pater Pio haar elke dag de heilige Communie en gaf haar de Ziekenzalving. Ze overleed op 3 januari 1929. Pater Pio was totaal van streek en volslagen gebroken. Nog nooit had men hem zo meegemaakt. Moeder Beppa werd in het kleed van de Derde Orde van Franciscus begraven in San Giovanni. Een extra klap bij de beproevingen. In de jaren erna zijn er regelmatig woorden van Jezus en Maria, die hem voorbereiden op wat komen gaat. Ze staan in een soort dagboek, dat hij in gehoorzaamheid heeft bijgehouden: "Blijf kalm, verontrust je niet. Ik ben bij je." "Wees rustig! Wij zijn bij je. Jij behoort Ons en Wij zijn van jou."^{xxiii}

Op 9 juni 1931 bracht de post een brief uit Rome. De blijvende verdachtmakingen en de drukte rond het klooster hadden gewerkt. Pater Pio werd verboden nog biecht te horen en mocht alleen nog de heilige Mis lezen in een afgesloten kapel in het klooster. Zijn reactie was het woord, dat hij al 1000 maal in zijn vroegere brieven had gebeden: "*Fiat, dat de Wil van God geschiede*". Maar later op zijn cel trof Agostino hem volledig van de kaart. Zijn zielen-apostolaat was van de een op de andere dag lamgelegd. Hij begreep het niet, maar gehoorzaamde. Een verdedigingsgeschrift van een vereerder maakte de klap compleet: het kleinseminarie van de Capucijnen werd uit San Giovanni weggehaald. Pater Pio was nu volkomen geïsoleerd, als in een gevangenschap.

Hij wijdde zijn lege dagen aan veel gebed. Zijn Mis kon wel vier uur duren, vooral wegens de lange gebeden voor de overledenen. Hij sprak met zijn medebroeders en kon ook weer grapjes maken. Verder las hij uren achtereenvolgend, een *Geschiedenis van de Kerk* in 28 delen en de complete Dante en nog meer. "*Mijn hoofd barst bijna uit elkaar*."^{xxiv} Maar zijn hart is bedroefd. Jezus en Maria laten minder horen dan vroeger. Agostino beschrijft hem deze jaren: "Lichamelijk maakt hij het goed. Geestelijk is hij getekend door de beproeving, die als een doorn in zijn ziel is geslagen. De Hemel zwijgt, en hij leeft van het geloof en de hoop. Vaak wordt hij gekweld door deze vraag: '*Zal ik gered worden*.'"^{xxv} Daarbij komt de onzekerheid hoelang alles zal gaan duren.

Pater Pio heeft deze aanvallen met een bewonderenswaardige consequentie beantwoord door gebed en gehoorzaamheid. Hij maakte geen onderscheid in wie hij wel en niet wilde gehoorzamen in de kerkelijke hiërarchie. Dat is toch vaak een verkapte vorm van zichzelf tot hiërarchie maken! Ook Mgr. Gagliardi was voor Pater Pio een bisschop, opvolger van de Apostelen met bepaalde volmachten. En zeker het heilig Officie dient men te volgen. *"We moeten de beslissingen van de Kerk respecteren. We moeten zwijgen en lijden!" "Doe alles in de Kerk, handel alleen in de Kerk! We moeten ons er voor hoeden ons tegen de Kerk op te stellen... Want haar hand is zoet, zelfs als die ons slaat."*^{xxvi} Ook in deze onrechtvaardige zaak bleef Pater Pio de houding van Jezus behouden. De Heer "koestert

Zijn Kerk^{xxvii}, ook al zondigen mensen binnen die Kerk. Bovendien zocht Pater Pio nooit zijn eigen eer of recht. Hij had zijn leven in dienst van Christus en Zijn Kerk gesteld, en daar wilde hij niets van terugnemen.

Het schouwspel in de arena heeft ineens een wending genomen. De tegenstanders komen 'uit het eigen kamp'. Niets menselijks is de Kerk vreemd. En toch laat Pater Pio zien, dat dit nooit de reden kan zijn om haar de rug toe te keren. Iedereen zondigt tenslotte en heeft 'de Kerk' dus weinig te verwijten! Al die moderne problemen met 'de Kerk' komen toch vaak voort uit het door willen drijven van eigen zin en het zich verongelijkt voelen als 'de Kerk' er niet achter staat^{xxviii}. Maar zij die zich liefdevol en nederig, gelovig opstellen, dragen de Kerk, en tonen Haar innerlijke glans. Vroeg of laat 'overwinnen' zij dankzij hun vertrouwen en liefde voor de Kerk.

In ere hersteld

Zoals Pater Pio door de invloed van kwaadwillenden in Rome verdacht werd gemaakt en met maatregelen getroffen, zo wisselde het tij door het verschijnen van nieuwe personen. In Rome werd kardinaal Eugenio Pacelli pauselijk secretaris^{xxix}. Een man met een diep geestelijk leven. Hij kende Thérèse Neumann en wist dus wat het betekende als een gestigmatiseerde visionair te leven en te lijden. Hij haalde Pius XI over een persoonlijk vertegenwoordiger naar San Giovanni te sturen. Diens verslag was positief. Ondertussen was Mgr. Gagliardi vervangen door Mgr. Cesarano, die als een echte herder al vrij snel na zijn benoeming Pater Pio ging bezoeken. Ook hij zond gunstige berichten naar Rome.

Bijna net zo onverwacht als de verboden kwamen, verscheen op 16 juli 1933 het verlot weer publiekelijk de Mis te lezen en biecht te horen van de religieuzen. Aan het einde van die eerste Mis met de gelovigen mocht Pater Pio de Pauselijke zegen doorgeven. De menigte begon weer toe te stromen en de eerste fundamenten van huizen en pensions in de buurt van de kerk werden gelegd. Op 25 maart 1934 kreeg Pater Pio toestemming biecht te horen van de mannen, en vanaf 12 mei mocht hij ook weer de biecht van de vrouwen afnemen. De Paus gaf toe, dat er zaken in het verleden verkeerd waren gegaan; "U, Capucijnen, zult blij zijn nu Pater Pio weer zijn dienstwerk mag uitoefenen. Het is een zeldzame situatie geweest, wellicht uniek in de geschiedenis."^{xxx} "Ik was over Pater Pio niet slecht gestemd, maar wel slecht over hem geïnformeerd."^{xxxi}

Pater Pio -47 jaar- kan nu zijn lange voorbereiding afsluiten. Benedetto had

hem aan het begin van de vervolgingen, 16 jaar tevoren!, geschreven: "Ik weet, dat je helaas het ogenblik zou willen verhaasten om deze laatste woorden te zeggen. Maar kun je zeggen: *Consummatum est, het is volbracht?* Jij denkt misschien van ja, maar ik niet. Jouw zending is nog niet vervuld, en liever dan in God op te gaan, moet je dorst hebben naar de redding van jouw medemensen: *Sitio, Ik heb dorst.*"^{xxxii} En tijdens zijn gevangenschap had Pater Pio meer dan ooit begrepen, wat voor offers die zorg voor zijn medemensen kan vragen. "*Wat waren die jaren lang.*"^{xxxiii}

Maar nu had Rome zelf de deur opengezet en Pater Pio kon zijn wereldomvattend apostolaat beginnen.

i. Uitvoerig over de stigmata in *The Voice* 1989 summer en *De Stem* jrg.2, nr.1, blz.9-11.

ii. In veel populaire boeken neemt men deze verklaring aan, zonder het fenomeen echt serieus te onderzoeken en eigen hypothesen voldoende kritische geëvalueerd te hebben. Een voorbeeld van zo'n onkritische benadering is Ian **Wilson**, *The Bleeding Mind*, London 1988.

Pater Pio's reactie op zulke ideeën was beeldend: "*Ga het weiland in en kijk dan goed naar een stier. Concentreer je op dat beest met al je kracht en kijk of er dan horens op je hoofd gaan groeien.*" (uit **Ruffin**, blz.165)

iii. Historisch overzicht in *De Stem* jrg.2, nr.2, blz.9-11. In *De Stem* jrg.2,nr.3, blz.23 literatuur over gestigmatiseerden, o.a. het standaardwerk van J.M.**Höcht**, *Träger der Wundmale Christi*, Wiesbaden 1951-1952.

iv. *Brieven*, nr.537, blz.962 van 7-6-1919.

v. *Brieven*, nr.545, blz.974 van 16-10-1919.

vi. *Brieven*, nr.533, blz.955 van 29-5-1919: "*Iemand heeft mijn brevier gestolen. Wat moet ik doen? Straf mij als u wilt, vader, maar geef mij zo spoedig mogelijk een ander.*"

vii. *Brieven*, nr.534a, blz.958 van 8-5-1919. "*Cyreneër*": naar Simon van Cyrene, die door de Romeinen werd gedwongen het kruis van Jezus te helpen dragen. Zie Lc. 23,26.

viii. *Brieven*, nr.622, blz.1077 van 20-2-1922.

ix. *Brieven*, nr.537, blz.962 van 7-6-1919.

x. **Ruffin**, blz.206. Vgl. *KKK.*, nr.1013: "De dood is het einde van de pelgrimstocht van de mens op aarde, van de tijd van genade en barmhartigheid die God hem schenkt om zijn aardse leven te verwezenlijken overeenkomstig het goddelijk heilsplan en om over zijn uiteindelijke bestemming te beslissen. Wanneer 'onze enige aardse levensloop' (*Lumen gentium* 48) ten einde is, zullen wij nooit meer terugkeren tot andere aardse levens. 'Het is het lot van de mens éénmaal te sterven' (Heb.9,27). Er is geen 'reincarnatie' na de dood."

xi. **Ruffin**, blz.214-215 en Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie: *Lumen gentium*

nr.16 en *Unitatis redintegratio* nr.9 Zie ook *KKK*. 820-822, 847 en 856.

xii. **Ruffin**, blz.214.

xiii. Klugists eigen verhaal van 12 november 1919 volledig in **Derobert**, blz.582-592. Zie ook *The Voice* 1976, nr.4, blz.12.

xiv. **Derobert**, blz.589.

xv. **Ruffin**, blz.229-230.

xvi. **Derobert**, blz.582.

xvii. **Ruffin**, blz.178.

xviii. **Ruffin**, blz.220-221.

xix. **Ruffin**, blz.190.

xx. **Derobert**, blz.672.

xxi. **Derobert**, blz.678.

xxii. **Ruffin**, blz.187.

xxiii. **Derobert**, blz.693 en 695.

xxiv. **Derobert**, blz.702.

xxv. **Derobert**, blz.700.

xxvi. Guiseppe **Pagnossin**, *Il Calvario di Padre Pio*, Padua 1978, Vol.I, blz.252 en 260.

xxvii. Zie Ef. 5, 29.

xxviii. Vgl. Hans Urs **Von Balthasar**, *Wie is christen?*, Hilversum - Antwerpen 1965, blz.121: "Geen leek kan tegenwoordig nog zijn zin beginnen met een beschuldigend 'De Kerk moest...', zonder zich tegelijk af te vragen, of hij zelf wel doet wat zij [de Kerk] moest. Hij moet zich echter ook ervan vergewissen, bij het vormen van zulke zinnen, of hij, zo sprekend, spreekt in de heilige Geest van de Kerk als de Bruid van Christus en de gemeenschap van de heiligen, of veel meer uit een particuliere en liefdeloze, daarom geheel onkerkelijke geest van louter kritiek. De christen kan onmogelijk eisen en willen toekijken, hoe de Kerk ontledigd en deemoedig gemaakt wordt, zonder dit heilzaam gebeuren ook in zijn eigen existentie voltrokken te zien worden."

xxix. In 1939 zou hij paus Pius XII worden.

xxx. **Ingoldsby**, blz.147.

xxxi. **Ruffin**, blz.235.

xxxii. *Brieven*, nr.521, blz.933 van januari 1919.

xxxiii. **Derobert**, blz.706.

Verklaring van de gebruikte afkortingen

Arni	Broeder Arni Decorte , <i>Padre Pio</i> , Bierbeek 1987.
<i>Brieven</i>	Pater Pio , <i>Brieven. Briefwisseling met zijn Geestelijke Leiders 1910-1922</i> , Berlicum-Tielt 1993, vertaald door pater Dr.Chr.Niederer S.J.
Derobert	Père Jean Derobert , <i>Padre Pio, transparent de Dieu. Portrait spirituel de Padre Pio au travers de ses lettres</i> , Hovine, Marquain 1987.
<i>De Stem</i>	<i>De Stem van Pater Pio</i> , tweemaandelijks tijdschrift van de Stichting de Stem van Pater Pio, Berlicum. 1 ^{ste} nummer maart 1994.
Ingoldsby	Mary E. Ingoldsby , <i>Padre Pio. His Life and Mission</i> , Dublin 1984 ² .
<i>KKK</i> .	<i>Katechismus van de Katholieke Kerk</i> , Brussel-Utrecht 1995.
Ruffin	C.Bernard Ruffin , <i>Padre Pio: The True Story</i> , revised and expanded edition, Huntington, Indiana 1991.
<i>The Voice</i>	<i>The Voice of Padre Pio</i> , maandelijks tijdschrift, Capucin Friary, San Giovanni Rotondo. 1 ^{ste} nummer februari 1971.